

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/842/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412221767
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4412221767.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a členov senátu JUDr. Dušana Harbutu a JUDr. Márie Malíkovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti žalovanej: Slovenská republika a v jej mene konajúce Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 11. 03. 2014 č. k. 13C/664/2012-55 a proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 12. 08. 2014 č. k. 13C/664/2012-76, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

II. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa voči žalovanej domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky v označených exekučných konaniach. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa svojou žalobou v konaní domáhal od žalovanej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu, že bol účastníkom exekučného konania vedeného na Okresnom súde Nové Zámky, v ktorom súdny exekútor predložil návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom exekučný súd napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až po uplynutí zákonom stanovenej doby, čo charakterizoval ako nesprávny úradný postup vzniknutý nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, ako aj vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Z tohto dôvodu si preto uplatnil majetkovú škodu v celkovej výške 125 eur a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 330 eur. Nakoľko žalobca sa obdobného nároku domáhal voči žalovanej i v ďalších konaniach súdu prvého stupňa z dôvodu hospodárnosti podľa § 112 ods. 1 OSP, spojil na spoločné konanie veci vedené pod sp.zn. 13C/664/2012, 13C/743/2012, 13C/747/2012, 13C/856/2012 s tým, že konanie sa bude viesť pod sp.zn. 13C/664/2012. Z hľadiska skutkového stavu mal za preukázané, že vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 13C/664/2012 si žalobca uplatnil majetkovú škodu vo výške 125 eur a nemajetkovú ujmu v sume 330 eur, pričom v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Nové Zámky pod sp.zn. 6Er/13/2009 bola exekútorom podaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie

dňa 09. 01. 2009, exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Bratislava sp.zn. SR 08221/08 a exekučný súd dňa 02. 02l. 2009 vydal poverenie sp. zn. 6Er/13/2009-7 pre súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého. V konaní pôvodne vedenom pod sp.zn. 13C/743/2012 si žalobca uplatnil majetkovú škodu vo výške 125 eur, náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 321 eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v konaní pod sp.zn. 6Er/1265/2008, kde žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná dňa 01. 12. 2008 a poverenie bolo vydané exekučným súdom dňa 22. 12. 2008. V ďalšom konaní pôvodne vedenom pod sp.zn. 13C/743/2012 si žalobca uplatnil majetkovú škodu vo výške 125 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 321 eur za nesprávny úradný postup exekučného súdu v konaní vedenom pod sp.zn. 6Er/690/2009, kde bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená exekučnému súdu dňa 05. 08. 2009 a dňa 02. 09. 2009 exekučný súd vydal poverenie pre súdneho exekútora. Posledným návrhom vedeným pôvodne pod sp.zn. 13C/856/2012 si žalobca uplatňoval majetkovú škodu vo výške 125 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 330 eur za nesprávny úradný postup exekučného súdu v konaní vedenom pod sp.zn. 6Er/12/2009, v ktorom súdny exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 09. 01. 2009, pričom poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 02. 02. 2009. Opierajúc sa o ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 5 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako i ust. § 44 ods. 1, 2, § 45 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinného v čase začatia exekučného konania (ďalej len "Exekučný poriadok") dospel k záveru, že návrh žalobcu nie je dôvodný, a preto ho v jednotlivých konaniach spojených na spoločné konanie zamietol. Konštatoval, že do rozhodnutia súdu vo veci uplynula šesťmesačná lehota od prijatia žiadostí žalobcu o predbežné prerokovanie, a preto návrhy žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy nepovažoval za predčasné. Následne poskytol teoreticko-právny výklad pojmu nesprávneho úradného postupu, ako i predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle zákonnej úpravy. Konštatoval, že podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku bolo v čase doručenia návrhov na vydanie poverení exekučnému súdu možné vydať poverenie na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, ako exekučného titulu. Predmetné ustanovenie bolo novelizované zákonom č. 102/2011 Z. z., na základe ktorého sa s účinnosťou od 01. 06. 2011 podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku stali exekučným titulom vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu o tom, že vykonateľný rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. i) Exekučného poriadku. V tejto súvislosti uviedol, že aj keď vykonateľné rozhodcovské rozhodnutie ako exekučný titul bolo doplnené do § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku novelou účinnou od 01. 06. 2011, táto by bola nadbytočná, keďže pre výklad zákona je podstatný úmysel zákonodarcu prezentovaný v dôvodovej správe k zmene a doplneniu § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku zákonom č. 102/2011 Z. z. Mal za to, že žalobca nepreukázal vznik žiadnej skutočnej škody, t. j. nepreukázal zmenšenie svojho majetku o 125 eur v súvislosti s tvrdeným omeškaním pri vydaní poverení v každej z onačených exekučných vecí. Poukázal, že žalobca si v každej zo spojených vecí uplatnil rovnakú náhradu majetkovej škody po 125 eur bez toho, aby špecifikoval koľko zamestnancov pomocou informačného systému spravovalo pohľadávky jeho dlžníkov, aký počet pohľadávok spravoval pomocou informačného systému, kto mu spravoval a udržiaval informačný systém a za akú odmenu. Zdôraznil, že žalobca ani v jednej z uvedených exekučných vecí nepreukázal existenciu žiadnej svojej urgencyie exekučného súdu a ani solventnosť jeho dlžníkov- povinných v dobe od doručenia žiadosti súdneho exekútora exekučnému súdu do vydania poverení. Mal za to, že zo strany súdneho exekútora nebola dodržaná lehota určená v § 44 ods. 1 Exekučného poriadku na predloženie návrhov oprávnených na vykonanie exekúcií exekučnému súdu, spolu s exekučným titulom a žiadosťou o vydanie poverenia, ale až po jej uplynutí. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno preukázania ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vydaním poverenia s omeškaním viac ako 6 mesiacov (vec 6Er/13/2009, v ktorej bola doručená žiadosť súdneho exekútora exekučnému súdu dňa 09. 01. 2009 a poverenie bolo vydané dňa 02. 02. 2009), resp. viac ako 6 mesiacov (vec 6Er/1265/2008, v ktorej bola doručená žiadosť súdneho exekútora exekučnému súdu dňa 01. 12. 2008 a poverenie bolo vydané dňa 22. 12. 2008), resp. viac ako 19 mesiacov (vec 6Er/690/2009, v ktorej bola doručená žiadosť súdneho exekútora exekučnému súdu dňa 05. 08. 2009 a poverenie bolo vydané dňa 02. 09. 2009), resp. viac ako 6 mesiacov (vec 6Er/12/2009, v ktorej bola doručená žiadosť súdneho exekútora exekučnému súdu dňa 09. 01. 2009 a poverenie bolo vydané dňa 02. 02. 2009). Vydanie poverení v uvedených exekučných veciach tak zodpovedá obvyklej rozhodovacej praxi exekučných súdov z roku 2008 a 2009 v súvislosti s posúdením rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu exekučným súdom. Zdôraznil,

že vydanie poverenia s odstupom 9, 6, 13 a 9 dní nemohlo žalobcovi spôsobiť žiadnu škodu, zvlášť, keď ani v jednej z exekučných vecí súdny exekútor nedodržiaval lehotu určenú v § 44 ods. 1 Exekučného poriadku na predloženie návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie exekučnému súdu. Doba, ktorá uplynula od doručenia žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia exekučnému súdu spolu s návrhom na vykonanie exekúcie a exekučným titulom, až do samotného vydania poverenia exekučným súdom, ale i do doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, nemohla žiadnym spôsobom negatívne zasiahnuť žalobcu, nemohla v ňom vyvolať neistotu ako morálnu ujmu a tiež ovplyvniť jeho plánovanie a rozhodovanie. Rovnako nemohla vyvolať ani riziko ohrozujúce konečné vymoženie pohľadávky, keď exekučným titulom v danej veci sú rozsudky rozhodcovského súdu v spotrebiteľských veciach, pričom v iných exekučných veciach žalobcu ako oprávneného bola už spochybnená právomoc rozhodcovského súdu na vydanie takéhoto rozsudku. Uzavrel, že žalobca vo všetkých spojených veciach nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu, existenciu príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadným zmenšením jeho majetku, a preto žalobu vo vyššie označených spojených veciach ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. Rozhodnutie o náhrade trov konania založil na ust. § 142 ods. 1 OSP a žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech, nepriznal náhradu trov konania, pretože si tieto neuplatnila a ani jej žiadne nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodil, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav vecí, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a postupom súdu účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietal, že súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na základe a s použitím novej právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., ktorá sa stala súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a teda po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, hoci pri svojom rozhodovaní bol viazaný ust. § 9 ods. 1 v znení zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. Svojim rozhodnutím de iure a de facto tak aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Vytkol mu tiež, že odôvodnenie o zániku nároku na náhradu uplatnenej škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom založil na nedôveryhodnosti údajov, čo platné právo nepozná. V tejto súvislosti poukázal na to, že nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a preto mohol niektoré skutočnosti len usudzovať podľa sekundárnych prejavov, ktoré mal v realite, z ktorého dôvodu ako dôkaz označil aj exekučný spis a žiadal použiť v ňom obsiahnuté listiny. Samotná nedôveryhodnosť údajov však nič nemôže zmeniť na tom, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, keď rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. Poukázal, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil svoj názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, i napriek tomu, že zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty a za situácie, že exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie totiž nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Vytkol prvostupňovému súdu zamietnutie jeho návrhu na znalecké dokazovanie len s poukazom, že nepozná dôkazy, ktoré by ho uspokojovali v tvrdení o výške škody, čím mu znemožnil objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku. Tým svoje rozhodnutie založil na nedostatočne zistenom skutkovom stave. Ďalej argumentoval, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a jeho povinnosťou je aplikovať platné právo, a navyše, jeho úvahy negujú stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory ako napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, nárast ekonomickej trestnej činnosti, atď.. Rovnako tak Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok spôsobom vyhovujúcim požiadavkám čl. 6 ods. 1, ktorý zahŕňa aj právo na rozhodnutie vecí v primeranej lehote a pokiaľ súd a ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie, tento nedostatok mu nemôže byť dávany za vinu. Za prejav nesústredenej činnosti súdu prvého stupňa označil jeho presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom v súvislosti s výsledkom konania, nakoľko vyhodnocoval skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. Rovnako nesúhlasil s tým, ako súd prvého stupňa vyhodnotil vznesenú námietku premlčania. V tomto smere uviedol, že súd prvého stupňa k pojmu „škoda“ nepriradil reálny význam a nespojil ho s konkrétnou škodou, ktorú uplatňuje žalovaná v tomto konaní. Poukázal na ust. § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého subjektívna premlčacia doba je 3 roky a začína plynúť dňom, v ktorý sa poškodená fyzická alebo právnická osoba dozvedela o škode, pričom v zmysle súdnej praxe sa za okamih začatia plynutia

subjektívnej premlčacej doby považuje prípad, keď sa poškodený reálne o škodu dozvedel a nie prípad, keď sa o škodu už mohol dozvedieť. Argumentoval tiež dôvodmi uvedenými v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 145/2004. Uviedol, že o škode sa nemohol dozvedieť ani v deň spisania podania v ktorom poukazuje na prieťahy, pretože v tento deň neboli uzatvorené všetky skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodíť vznik škody a jej rozsah tak, aby bolo možné určiť výšku škody v peniazoch. Škodu nebolo možné vyčíslieť ani len odhadom, keďže nebolo možné objektívne stanoviť, kedy súd vydá rozhodnutie, ktorým nesprávny úradný postup ukončí. Moment, kedy sa poškodený dozvedel o škode je nutné pre účely posúdenia premlčania spájať s momentom, kedy sa poškodený dozvedel o vydaní rozhodnutia súdom, ktoré ukončilo nesprávny úradný postup a kedy už viac nebolo mysliteľné, aby mu v súvislosti s nesprávnym úradným postupom vznikala majetková škoda. Mal ta zo, že v danom prípade mal byť aplikovaný všeobecný právny predpis, a to ust. § 102 Občianskeho zákonníka, keďže aj pri nesprávnom úradnom postupe zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zakladá podmienku uplatniť právo na náhradu škody voči zodpovednej osobe, a to formou písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

Žalovaná sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrila.

Odvolačný súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 156 ods. 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom tohto konania sú návrhy žalobcu, ktorými sa voči žalovanej domáha zaplata náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vzniknutých mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Zámky ako exekučného súdu. Návrhom vedeným pôvodne na súde prvého stupňa pod sp.zn. 13C/664/2012 sa žalobca domáha náhrady škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 330 eur, vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 13C/743/2012 náhrady škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 321 eur, vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 13C/747/2012 náhrady škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 1.045 eur a vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 13C/856/2012 náhrady škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 330 eur. Nesprávny úradný postup žalobca vzhliadol v nevydaní rozhodnutí o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote a v prieťahoch v konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože k vydaniu rozhodnutí došlo s omeškaním viac ako 6 mesiacov. Uznesením súdu prvého stupňa zo dňa 02. 01. 2014 č.k. 13C/664/2012-29 boli označené súdne konania spojené na spoločné konanie s tým, že toto sa bude viesť ďalej pod sp.zn. 13C/664/2012.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 01. 01. 2013 (ďalej len "zák. č. 514/2003 Z. z."), ktorý na danú vec dopadá, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe a d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (§ 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (§ 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Úvodom je potrebné poznamenať, že v nadväznosti na čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a čl. 36 ods. 3, 4 Listiny základných práv a slobôd (zák. č. 23/1991 Zb.) je zák. č. 514/2003 Z. z. osobitným zákonom, ktorý upravuje podmienky a spôsob náhrady škody, ktorá vznikla pri výkone verejnej moci. Na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Základnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc niektorým zo spôsobov v zákone špecifikovaných, druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a treťou podmienkou je, aby medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody a samotnou škodou, bola daná priama príčinná súvislosť. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak preukáže ich splnenie, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže, keďže zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci, má charakter objektívnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, zákon rozlišuje základné dva okruhy zodpovednosti za škodu a to zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a § 6) a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9). Zároveň je samostatne upravená zodpovednosť štátu za rozhodnutie o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody (§ 7), a tiež za rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo o väzbe (§ 8). I keď zákon explicitne nedefinuje pojem "nesprávny úradný postup", vo všeobecnosti za takýto možno považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania. Z ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť takéhoto orgánu, zbytočné prietahy v konaní, ako aj iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Pôjde teda najmä o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a o starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, a preto nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

V súdnej veci vo svetle týchto záverov preto bolo potrebné posudzovať existenciu predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu uplatňovanú žalobcom v tomto konaní, čo učinil i súd prvého stupňa a v tomto smere v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav veci. Niet totiž sporu, že vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 13C/664/2012, kde podľa žalobcu došlo k nesprávnemu úradnému postupu Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len "exekučný súd") v exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 6Er/13/2009 z obsahu tohto spisu vyplýva, že exekučnému súdu bola dňa 09. 01. 2009 doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnej X., o vymoženie 466,04 eura s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 27. 08. 2008 sp. zn. SR 08221/08. Následne exekučný súd dňa 02. 02. 2009 poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vykonaním predmetnej exekúcie.

Vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 13C/743/2012 obsah exekučného spisu sp.zn. 6Er/1265/2008 dokladuje, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnej A., o vymoženie 225,72 eura s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 11. 08. 2008 sp. zn. SR 07635/08 bola

doručená exekučnému súdu dňa 01. 12. 2008. Následne exekučný súd dňa 22. 12. 2008 poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vykonaním predmetnej exekúcie.

Vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 13C/747/2012, kde podľa žalobcu došlo k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 6Er/690/2009 z obsahu tohto spisu vyplýva, že exekučnému súdu bola dňa 05. 08. 2009 doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnému Y., o vymoženie 1.306,49 eura s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 22. 05. 2009 sp. zn. SR 01530/09. Následne exekučný súd dňa 02. 09. 2009 poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vykonaním predmetnej exekúcie.

V poslednej veci, pôvodne vedenej pod sp.zn. 13C/856/2012 z obsahu spisu exekučného súdu pod sp.zn. 6Er/12/2009 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnej V. T., o vymoženie 282,15 eura s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 11. 09. 2008 sp. zn. SR 08405/08, bola exekučnému súdu doručená dňa 09. 01. 2009. Následne exekučný súd dňa 02. 02. 2009 poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vykonaním predmetnej exekúcie. Podľa žalobcu vyššie popísané postupy exekučného súdu vykazujú znaky nesprávneho úradného postupu, keď k rozhodnutiu exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora došlo po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty a s takým časovým oneskorením (viac ako 6 mesiacov), ktoré je potrebné s ohľadom na právnu zložitosť veci a potrebu spolupráce s účastníkmi konania hodnotiť ako prietahy v konaní. Z dôvodu takéhoto nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si preto uplatnil náhradu škody predstavujúci ním účelne vynaložené náklady spojené so správou a vymáhaním pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím exekučného súdu. Tieto pozostávali zo sumy 70 eur vynaloženej na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, zo sumy 40 eur na udržiavanie a správu informačného systému a zo sumy 15 eur na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštové a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde, t.j. celkovo škoda predstavuje sumu 125 eur. Zároveň si žalobca uplatnil i náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za bezdôvodnú nečinnosť exekučného súdu, keď márnym uplynutím tohto času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu pohľadávky a tiež došlo k vyvolaniu rizík a to k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a k insolvenčii povinného. Odpoveď, či došlo k vydaniu, resp. nevydaniu rozhodnutia exekučného súdu v zákonom ustanovenej lehote, poskytuje ust. § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. (ďalej len "Exekučný poriadok").

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 01. 06. 2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 1 Exekučného poriadku exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

V zmysle § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu, okrem iného aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila (písm. c/), vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených (písm. d/) a iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmierov, ktorých výkon pripúšťa zákon (písm. i/).

Vychádzajúc z vyššie cit. zák. ustanovení za situácie, keď exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, ktorý, podľa na vec dopadajúcej platnej úpravy, bolo potrebné považovať za exekučný titul

podľa § 41 ods. 2 písm. i/ Exekučného poriadku, nie podľa § 41 ods. 2 písm. d/ EP ako nesprávne konštatoval súd prvého stupňa, sa na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre exekučný súd vzťahovala 15-dňová lehota od doručenia žiadosti exekútora. S ohľadom na zhora uvedené skutkové zistenia v predmetných exekučných veciach táto lehota dodržaná nebola a k vydaniu poverenia exekučným súdom došlo až po uplynutí 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

I napriek tomuto zisteniu odvolací súd, v zhode so záverom súdu prvého stupňa, zastáva názor, že v sporom dotknutých exekučných konaniach neboli preukázané žalobcom avizované zbytočné prieťahy, ktoré tvrdenie podliehalo prieskumnej činnosti súdu z hľadiska platnej právnej úpravy § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v čase vzniku zodpovednostného vzťahu. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Právo každého na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu, zakotvuje i čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru. V tomto smere rozsiahla rozhodovacia prax ústavného súdu ustálila, že pri rozhodovaní, či vo veci došlo k prieťahom v konaní, sa zohľadňujú tri kritéria, ktorými sú: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd v konaní postupoval. Hodnotiac postup exekučného súdu z hľadiska týchto kritérií, s ohľadom na okolnosti daných vecí, ktoré súd prvého stupňa popísal v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia a s ktorými sa odvolací súd plne stotožňuje, nemožno vzhliadnuť v jeho postupe zbytočné prieťahy. Zvlášť, pokiaľ v jednotlivých exekučných konaniach zhodne exekučnými titulmi boli rozhodcovské rozsudky zaväzujúce povinných na plnenie z titulu spotrebiteľskej úverovej zmluvy a v nadväznosti na tento titul exekučný súd viazaný ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, zvýrazňujúcim jeho zodpovednosť za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, bol povinný podrobiť náležitému preskúmaniu nielen žiadosť súdneho exekútora a návrh na vykonanie exekúcie, ale najmä rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul z hľadísk vymedzených platnou právnou úpravou. Tento záver je súladný i s konštantnou judikatúrou Ústavného súdu SR, podľa ktorej pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky sa síce prihliada na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie sa automaticky nepovažuje za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem "zbytočné prieťahy" je autonómny a nemožno ho vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (porovnaj II. ÚS 64/97, I. ÚS 63/00, I. ÚS 16/02).

Samotné zistenie, že k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom v označených exekučných konaniach došlo po uplynutí zákonnej lehoty, však ešte samo o sebe nezakladá zodpovednosť štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z.. Podľa zhora podaného výkladu odvolacieho súdu, musia byť totiž splnené i ďalšie dva predpoklady, a to: vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a priama príčinná súvislosť medzi konaním exekučného súdu a samotnou škodou, resp. nemajetkovou ujmov, na preukázanie ktorých predpokladov zaťažuje dôkazné bremeno práve žalobcu. V danom prípade si žalobca svoju dôkaznú povinnosť nesplnil a nepreukázal splnenie týchto zákonných predpokladov. Ním predkladané tvrdenia o vzniku škody vo výške 125 eur, predstavujúce náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím exekučného súdu o tejto žiadosti, odvolací súd považuje za zavádzajúce. Vychádzajúc z elementárnej logiky veci, totiž žalobca ako právnická osoba, ktorej náplňou činnosti, ako je všeobecne známe, je práve vymáhanie pohľadávok, nesporne na zabezpečenie svojej bezporuchovej činnosti musí viesť databázu vymáhaných pohľadávok prostredníctvom informačného systému až do ich vymoženia, prípadne zániku iným spôsobom a to aj v dobe, keď exekútor poverený vykonaním exekúcie začal exekúciu vykonávať. Pracovné výkony zamestnancov v súvislosti so správou týchto pohľadávok, administratívnymi prácami, udržiavaním informačného systému, atď. tak nepredstavujú zmenšenie majetku žalobcu v čase nerozhodnutia súdu o žiadosti exekútora. Za danej situácie niet tak príčinnej súvislosti medzi konaním exekučného súdu a žalobcom tvrdenou škodou. Rovnako tak i vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcu z ním predkladaných dôvodov, ktoré navyiac bez ponúknutia dôkazu o tom sú len v rovine teoretických úvah a v tomto smere odvolací súd odkazuje i na náležité dôvody uvádzané prvostupňovým súdom.

Záverom odvolací súd konštatuje, že hoci žalobca ani nekonkretizoval svoj odvolací dôvod a postup prvostupňového súdu v konaní, ktorým malo dôjsť k odňatiu mu možnosti konať pred súdom, odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, takúto vadu konania podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP nezistil, pričom i ďalšie skutočnosti vytýkané žalobcom v jeho odvolaní sú buď bez právneho významu, alebo sa preskúmaného rozsudku vôbec netýkajú.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Predmetom tohto odvolacieho konania je i uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým uložil žalobcovi povinnosť v lehote 3 dní od jeho právoplatnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 20 eur a súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisu odvolania urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom, ktoré tvorí súdny spis a rovnopisu tohto odvolania doručovaného žalovanej vo výške 3 eur a to buď v kolkoch, alebo príkazom na úhradu na označený účet súdu s tým, že súdny poplatok je vyrubený podľa položky 7a a položky 20a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Aj toto uznesenie včas podaným odvolaním napadol žalobca a žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Napadnuté uznesenie označil za nepreskúmateľné pre úplnú absenciu dôvodov jeho vydania. V tejto súvislosti poukázal na to, že prvostupňový súd len uviedol, že súdny poplatok je vyrubený podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, ktorá však určuje len poplatok za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a nie i spoplatnenie ďalších úkonov vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. V tejto súvislosti poukázal i na dôvodovú správu k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zák. č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch a to jej čl. II. bod 3, podľa ktorého žaloby sa budú spoplatňovať podľa položky č. 1 Sadzobníka súdnych poplatkov, ako i odôvodnenie pozmeňujúceho a doplňujúceho návrhu časti poslancov, ktorým došlo k zavedeniu spoplatnenia žaloby paušálnym poplatkom 20 eur. Argumentoval, že v danom prípade podal proti rozsudku odvolanie a nie žalobu, a preto nemohol byť vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za jeho podanie, keďže súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Argumentačne svoje závery podoprel i rozsudkom NS SR z 29. 03. 2007 sp.zn. 4Cdo 39/2007. Tvrdil, že v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. mu bola uložená poplatková povinnosť, i keď ju nemal, keďže nie je jasne a jednoznačne stanovená týmto zákonom poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, pričom použitie analógie legis v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku, vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy je vylúčené. Takéto konanie zo strany súdu označil za zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona. Navyše podľa ust. § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. V danom prípade konanie začalo pred 01. 10. 2012, a preto v súvislosti s podaným odvolaním je potrebné aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012, dokedy bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k/ Zákona o súdnych poplatkoch od poplatku vecne oslobodené.

Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "Zákon o súdnych poplatkoch") súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 4 Zákona o súdnych poplatkoch v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ (§ 5 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch).

Podľa § 6 ods. 1 Zákona o súdnych poplatkoch sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou.

Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku (§ 6 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch).

Podľa § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu Zákona o súdnych poplatkoch bod I. poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní, položka 7 písm. a) zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je súdny poplatok 20 eur.

Úvodom je potrebné poznamenať, že do účinnosti novely Zákona o súdnych poplatkoch vykonanej zák. č. 621/2005 Z. z. boli podľa § 4 ods. 1 písm. c/ súdne konania vo veciach náhrady škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom oslobodené od poplatku. Uvedená novela však od 01. 01. 2006 toto vecné oslobodenie vypustila, čo dôvodová správa odôvodnila reakciou na neúmerň nárast právne neopodstatnených žalôb o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. Zároveň v Sadzobníku súdnych poplatkov v položke 7a bol zavedený nový paušálny poplatok za žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom vo výške 3.000,-Sk. Ďalšou novelou Zákona o súdnych poplatkoch vykonanou zák. č. 273/2007 Z. z. účinného od 01. 07. 2007 bolo ust. § 4 ods. 1 doplnené o písm. k/, ktorým bolo opätovne zavedené oslobodenie súdnych konaní vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku zároveň s vypustením položky 7a zo Sadzobníka súdnych poplatkov. Posledná zmena v tomto smere bola uskutočnená zák. č. 286/2012 Z. z., ktorým sa zmenil Zákon o súdnych poplatkoch s účinnosťou od 01. 10. 2012 a ktorým bolo z ust. § 4 ods. 1 vypustené písm. k/ a v Sadzobníku súdnych poplatkoch za položku 7 bola vložená položka 7a v znení, podľa ktorého zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je sadzba poplatku 20 eur, čím zákonodarca reagoval podľa dôvodovej správy k tejto novele na nárast právne neopodstatnených žalôb o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. na súdoch. Znamená to potom, že po 01. 10. 2012 konania vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie sú oslobodené od poplatkovej povinnosti, a preto žalobcovi v súvislosti s podaním takéhoto návrhu, ktorá je v zmysle § 2 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch poplatníkom, vzniká podľa § 5 ods. 1 písm. a/ Zákona o súdnych poplatkoch poplatková povinnosť. Rovnako tak sa poplatníkom v týchto veciach v zmysle § 2 ods. 4 Zákona o súdnych poplatkoch stáva i ten, kto podal odvolanie, resp. ten, kto podal dovolanie, ktorým obdobne poplatková povinnosť podľa § 5 ods. 1 písm. a/ vzniká podaním odvolania a dovolania. V tomto smere žalobcom predkladané úvahy, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom a nie i ďalšie úkony vo veci samej, akým je i odvolanie, odvolací súd nezdiala. V tejto súvislosti poznamenáva, že tieto nielenže sú rozporné s vyššie citovanou zákonnou úpravou, ale je ich potrebné hodnotiť ako tendenčné a účelové, keď zákonodarca nad akúkoľvek pochybnosť v Zákone o súdnych poplatkoch za poplatníka v odvolacom konaní označuje odvolateľa a ani poznámka k položke 7a v Sadzobníku súdnych poplatkov jeho poplatkovú povinnosť nevyklučuje, resp. neurčuje iný režim (ako napr. poznámka k položke 13, spoločná poznámka k položkám 1, 2, 6, 7, 9, 14 a 16, poznámka k položke 9, atď.). I keď tvrdenie žalobcu o vylúčení analógie v poplatkových veciach je súladné s ustálenou judikatúrou a odvolací súd ho ani nespochybnuje, uložením poplatkovej povinnosti za odvolanie voči rozhodnutiu vo veci samej v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nedochádza tak k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich poplatkovej povinnosti a ani k použitiu analógie legis pri vyrubení súdneho

poplatku. Neobstojí ani poukaz žalobcu na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 39/2007 riešiaci právnu otázku, ktorá na daný prípad nedopadá.

Za situácie, že v prejednávanej veci ide o konanie na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom začaté na návrh žalobcu dňa 27. 09. 2012, t.j. pred účinnosťou zák. č. 286/2012 Z. z. a že odvolanie proti zamietajúcemu rozsudku súdu prvého stupňa žalobca podal dňa 25. 04. 2014, t.j. po jeho účinnosti, je potom potrebné posúdiť vznik poplatkovej povinnosti žalobcu ako odvolateľa i z hľadiska prechodného ustanovenia k úpravám účinným od 01. 10. 2012 a to § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch. Pri výklade tohto ustanovenia nemôže byť sporu o tom, že zmyslom tam uvedenej úpravy je vyňať niektoré úkony alebo konania z režimu spoplatňovania založeného zák. č. 286/2012 Z. z. Pre danú vec je preto určujúcim hľadiskom zaradenie úkonu, ktorý sa má spoplatniť pod niektorú z častí tejto zákonnej definície. Pri snahe o zodpovedanie tejto otázky si treba uvedomiť, že právna úprava súdnych poplatkov pracuje s legislatívnou skratkou "poplatkový úkon", pod ktorú zahŕňa jednotlivé úkony alebo konania súdov vykonávané na návrh a tiež úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry. Pretože odvolanie je úkonom účastníka konania, je vylúčené, aby mohlo byť úkonom orgánu štátnej správy súdov alebo prokuratúry a rovnako tak nie je ani návrhom na vykonanie určitého úkonu súdom. Z charakteru odvolania vyplýva, že je návrhom na začatie osobitného konania a to konania odvolacieho. V súvislosti s poplatkovou povinnosťou žalobcu za odvolanie je takto potom rozhodujúce, či odvolacie konanie bolo začaté do 30. 09. 2012. Preukázateľne v tomto prípade odvolacie konanie začalo podaním odvolania žalobcom dňa 25. 04. 2014 a teda žalobcovi v súvislosti s podaním odvolania vznikla poplatková povinnosť.

Preto správne súd prvého stupňa napadnutým uznesením vyrubil žalobcovi za podané odvolanie súdny poplatok aplikujúc tak platnú právnu úpravu účinnú v čase vzniku poplatkovej povinnosti a rovnako tak správne stanovil i výšku súdneho poplatku v sume 20 eur v súlade s položkou 7 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov. Rovnako správne súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vyhotovenie rovnopisu odvolania urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom vo výške 3 eur a to v súlade s položkou 20a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorú skutočnosť ani žalobca vo svojom odvolaní osobitne nerozporoval.

Reagujúc na námietku žalobcu uvádzanú v jeho odvolaní o nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa, odvolací súd len dodáva, že i keď súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako i čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je i riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, tomuto právu zodpovedá i odôvodnenie rozhodnutia, ktoré nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (porovnaj IV. ÚS 115/03). Podstatou súdneho rozhodnutia je totiž poskytovanie materiálnej právnej ochrany dotknutých práv a nie prepiaty formalizmus pri vyhotovení súdneho rozhodnutia. Hodnotiac preskúmané uznesenie súdu prvého stupňa vo svetle týchto záverov, odvolací súd považuje tvrdenie žalobcu o jeho nepreskúmateľnosti za nedôvodné. Predmetné rozhodnutie totiž obsahuje zákonom požadované náležitosti podľa § 169 ods. 1 OSP a to označenie súdu, ktorý ho vydal, účastníkov konania a veci, výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní, ako i deň a miesto vydania uznesenia. Z jeho odôvodnenia (bez ohľadu na to, že nie je obsiahnuté v oddelenej časti s výslovným uvedením nadpisu Odôvodnenie) tiež nad akúkoľvek pochybnosť plynie, že súdny poplatok bol žalobcovi vyrubený za odvolanie, v akej výške a podľa akého ustanovenia Zákona o súdnych poplatkoch (položka č. 7a sadzobníka) a tiež za vyhotovenie rovnopisu odvolania urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom, ktoré tvorí súdny spis a rovnopisu tohto odvolania doručovaného žalovanej v akej výške a podľa akého ustanovenia (položka 20a sadzobníka).

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže žalovaná návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania nepodala.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.